

Lekker wandelen op de bodem van de zee

Texel voor deeltijdlopers

Op Texel kun je uren dwalen in de Slufter, jezelf vergeten op het wad, of domweg gelukkig zijn op de Hoge berg. Wie van al die sferen een beetje wil proeven kan het Texelpad lopen, maar die 80-kilometer lange wandeling is niet voor ieder reisgezelschap weggelegd. Wandelen met kinderen bijvoorbeeld, is meestal een kwestie van geven en nemen: 's ochtends een mooie wandeling, dan 's middags een avontuurlijke robbentocht. Gelukkig is er ook voor deeltijdlopers genoeg te beleven op Texel.

Vrijdag - Via de Geul naar het Pompevlak (ruim 2 uur)

Praktische informatie

We starten deze groene rondwandeling op de parkeerplaats die uitzicht geeft op de Mokbaai. Heen gaat de route langs de Geul tot aan het Pompevlak, terug voert het pad langs de Moksloot.

'Ah, wat zelig!!'

Geen grotere voldoening dan 's morgens vroeg aansluiten in de drukte op de A2, om na een paar uur die drukte achter je te laten en de boot te pakken naar Texel. De boottocht markeert de overgang van drukte naar rust, van verplichting naar ontspanning. Al om elf uur zien we de eerste vogelliefhebbers die ter hoogte van de Mokbaai hun statief hebben opgesteld. Een oudere man zit als een standbeeld achter zijn telescoop en tuurt geconcentreerd het slikgebied af. Zijn vrouw zit op een klapstoeltje naast hem en leest een boek.

'Wanneer gaan we naar de camping?' vragen dochter en nicht bij het aantrekken van de wandelschoenen. Terwijl onze hoofden zich vullen met wuivend riet en ruisende dennen, dwalen hun gedachten af naar trekkershut en stapelbed. Er schijnen gezinnen te zijn waar de wandelpassie van ouders en kinderen synchroon lopen, maar dat is bij ons niet het geval. Gelukkig begint de wandeling veelbelovend. We zien rietstengels en wilde kamperfoelie, rozebottel- en braamstruiken, vlier- en lijsterbes in een prettige warboel door elkaar heen. Boven het ruisen van de struiken uit horen we het gakken van de ganzen in De Geul. Vanaf het pad is het water eerst niet te zien, maar na een paar honderd meter verandert dat. Er is een prachtig doorkijkje naar het water. Via een kruip

door sluip doorpad bereiken we de plas. In een decor van scheefgezakte bomen en verlaten nesten kijken we naar de ganzen die tevreden over het water glijden. Terug op het hoofdpad spotten de kinderen een eerste dode meeuw. 'Aah, wat zielig!!!' Even later blijkt deze jonge zilvermeeuw niet als enige het loodje te hebben gelegd. Als we het zoveelste slachtoffer passeren worden de reacties steeds laconieker. 'Kijk, hier zit z'n oog!' 'Zát z'n oog.'

Naarmate de wandeling vordert, wordt de begroeiing steeds minder dicht, om tenslotte over te gaan in een weids duinlandschap. Op het uiterste punt van de wandeling aangekomen slaan we een schelpenpad in, dat na enige tijd overgaat in het graspad langs de Moksloot. Aan de rand van het pad ligt een Schotse hooglander zijn middagmaal te herkauwen. Onverstoorbaar kijkt hij langs zijn blonde lokken over de heide. Eenmaal de duintop over, ontmoeten we ook de rest van de kudde. Massief en innig tevreden blokkeren ze het wandelpad. Maar geen nood. Je kunt ze rakelings passeren zonder dat ze zelfs maar knippen met hun ogen. De goedgezakken.

De weg terug lopen we min of meer in draf vanwege de regen. Het is zo'n dag die zich met moeite lijkt te hebben ontworsteld aan de nacht. Binnen gaan de lampen op en buiten blijft het behelpen. Er is maar één voordeel aan die samenpakkende wolken boven je hoofd: je gaat als volwassene ook verlangen naar trekkershut en stapelbed.

Zaterdag - Over de bodem van de waddenzee (1 uur)

Praktische informatie

Vanuit Oudeschild kun je met een boot de waddenzee op. Op Balgzand, waar de bodem nagenoeg droogvalt, mag je van boord en kun je ruim een uur lang rondstruinen over de bodem van de zee. De totale excursie duurt drie uur. Voor meer informatie, zie www.robbentochttextel.nl

Overvloed

Wij zijn er als Nederlanders al zo aan gewend dat je bijna zou vergeten hoe bijzonder het is: wandelen op de bodem van de zee. Zo'n wandeling is vooral speciaal wanneer je verder wordt omringd door water. Wie zich inschrijft voor een robbentocht slaat twee vliegen in één klap. Je ziet de zeehondjes van dichtbij én je krijgt de kans om op Balgzand te lopen. Op weg ernaartoe is het moeilijk voorstelbaar dat het water straks nagenoeg weg zal zijn. Hoge golven beuken tegen de voorplecht en wie pech heeft krijgt er een over zich heen. Deelnemers schuifelen op onvaste benen over het dek en klampen zich vast aan de reling. Kinderen zoeken de deining juist op en laten de overslaande golven met plezier op hun regenjassen plenzen. Na ruim een half uur varen komen de zeehondjes in zicht. Als halvemaantjes liggen ze op de zandbank, of schuiven juist op hun buik het water in. De stemming zit er meteen goed in. Terwijl het schip verder vaart, loopt de gids alvast naar de voorplecht en opent de kisten met

emmers en schepnetten. Even later roept hij om dat het schip bijna haar bestemming heeft bereikt en iedereen die dat wil de attributen kan komen halen. Via een grote trap lopen de deelnemers van het schip de zandplaat op. Het uitzicht is adembenemend. Water en lucht gaan geleidelijk in elkaar over en worden in hun kleurenspeel alleen af en toe onderbroken door een vogel of wolk. De kinderen laten er geen gras over groeien en storten zich onmiddellijk op de schepnetten. Emmers worden gevuld met kokkels, zeesterren, krabben en garnalen. Af en toe klinkt er een juichkreet als de omvang van een krab de verwachtingen overtreft. Tussen de deelnemers door loopt de gids met een riek in zijn hand. Af en toe blijft hij staan bij een paar deelnemers, drijft de riek de bodem in en legt een grote berg zand naast ze neer. Hij wijst ze op kokerwormen en boormossels, Japanse oesters en wadpieren. Tussen die verhalen door deelt hij schelpen uit aan de kinderen en probeert fijnproevers te vinden voor het eten van een kokkel. Eerlijk is eerlijk: het smaakt naar niets. Ik had een hap zout verwacht, vermengd met een hoopje glibber, maar het enige wat ik proef is een zacht, smakeloos drabje. De groep waaiert uiteen en de emmers van de fanatiekelingen raken al voller en voller. Terug aan boord giet iedereen zijn vangst in een grote witte bak op het midden van het schip. De oogst wordt aandachtig bekeken en aan het einde van de tocht terug in zee gegooid. Ruim drie uur later varen we de haven van Oudeschild weer binnen. We passeren een Duits cruiseschip dat in de haven voor anker ligt. Het contrast kan niet groter. Terwijl wij rozig en met verwarde haren op de reling leunen, gaan in het cruiseschip juist de dames en heren aan tafel voor het diner. Keurig gekapt heffen ze het glas, terwijl wij het laatste restje water uit onze laarzen gieten. Een ober komt het beeld inschuiven met een porseleinen schaal vol met... ja, met wat? Zouden het kokkels zijn? In dat geval zijn ze kakelvers.

Zondag - Een seizoenswandeling door de Muy (2,5 uur)

Praktische informatie:

Er lopen drie soorten wandelpaden door de Muy: geel, groen en blauw. Gele routes zijn gewone wandelpaden, groene mogen alleen buiten het broedseizoen belopen worden (van 16 augustus tot 1 maart), en de blauwe route is een rondwandeling. Wij kiezen voor een groene route. De wandeling begint bij het excursiehuisje aan het verlengde van de Muyweg. Vanaf die plaats loopt een pad naar zee, met een afslag halverwege. Wij nemen die afslag en lopen langs het duinmeer terug naar de Zanddijk. Die dijk houden we aan tot de volgende afslag richting zee. Die slaan we in. Vlakbij zee maakt het pad een haakse bocht en gaat het pad grofweg verder van paal 22 naar paal 23 (maar dan door de duinen). Iets voorbij paal 23 keren we terug op het pad waarmee de wandeling begon. Dat pad lopen we nu in tegengestelde richting, terug naar het excursiehuisje.

Slufter

In de brochure van Staatsbosbeheer worden ze in één adem genoemd: De Muy en de Slufter. De Slufter is voor trekvogels het absolute walhalla, zeg maar gerust de

Librije onder de duingebieden. 'Het zeewater dat de Slufter binnenkomt, voert veel voedingsstoffen en allerlei klein dierlijk leven aan. Het meegevoerde slib bezinkt in rustige poelen en krekken. Een groot aantal vogels vindt hier voedsel', zo lezen we in de brochure. 'In de trektijd maken ze gebruik van de Slufter als rust- en fourageerplaats. Er zijn watervogels zoals smienten en pijlstaarten en ook allerlei steltlopers en plevieren te zien.' Er is niets van gelogen. Afgelopen zomer hebben we in de Slufter nog oog in oog met een lepelaar gestaan en in de kleine poelen krioelt het van de waterdiertjes.

Maar waarom waren we niet in de Muy? Als buurgebied doet dit landschap niet voor de Slufter onder. 'In de Muy strijken soms duizenden zangvogels neer, vooral lijsters en ook tjiftjaffen, zwartkoppen, rietgorzen en veel andere soorten. Zij eten graag bramen en bessen van de vlier en de duindoorn.' We kunnen natuurlijk het broedseizoen als excuus aanvoeren – en voor de zomer komen we daar nog aardig mee weg –, maar dat is niet de enige reden. Een andere reden waarom we de Muy vaak links lieten liggen, was de enorme impact die de Slufter ooit op ons maakte. Iedere keer als we Texel bezochten, maakten we daarom minimaal één dag vrij voor dit bijzondere gebied. Nu weten we dat we in het vervolg ook tijd vrij moeten maken voor de Muy. Het is alsof we een nog nooit eerder opengemaakte kamer in ons huis hebben betreden en nu tot de conclusie komen dat het een van de mooiste kamers is. Wat een prachtig duingebied! Grote, open vlaktes worden afgewisseld met paden waar het etenswaar voor het grijpen hangt. We zien bramen, vlier, rozenbottel en duindoorn. Dankzij de zon lichten de kleuren in het landschap ook helder op. Verderop komen we langs een veld vol heide. Sommige pollen staan nog in bloei, anderen kleuren al roestbruin. De herfst dient zich aan, zo merken we ook aan de hoeveelheid paddestoelen. Parasolzwammen lijken door een onzichtbare hand als confettie over de duinen te zijn uitgestrooid. Ze staan soms alleen, maar vaak ook in groepen. Het enige niet-natuurlijke dat ons op deze wandeling begeleidt, zijn de sportvliegtuigjes van het vlakbij gelegen vliegveld. 'Twee!' 'Vier!' 'Zeven!' roepen de kinderen door elkaar heen. Uiteindelijk tellen we maar liefst acht parachutisten die de sprong vanuit het toestel wagen. Onze sportieve uitspatting beperkt zich op deze zondagmorgen tot het beklimmen van Texels hoogste duintop.

En dan, voor het eerst sinds we vrijdagmorgen zijn aangekomen, zien we ook nog even de (Noord)zee. Bijna heeft de Muy opnieuw te lijden onder de concurrentie van een van haar buurgebieden. De zee lokt en lijkt ons te wenken. Maar we trappen er niet in voordat we eerst die prachtige groene route helemaal hebben uitgelopen.

Dit artikel verscheen in Te Voet. Vanaf 2000 schrijft Judith regelmatig reisverslagen voor deze krant.